

РЕШЕНИЕ

№ 4931

гр. София, 19.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 31.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **6966** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 - 207 АПК.

Образувано е по искова молба на СОСИЕТА КАТОЛИКА ДИ АСИКУРАЦИОНЕ - СОСИЕТА КООПЕРАТИВА (СОСИЕТА), кооперативно дружество с ограничена отговорност, учредено съгласно законодателството на Република Италия, чрез адв. Д. В. от САК, с адрес [населено място], [улица], ет.3, срещу БЪЛГАРСКА НАРОДНА БАНКА (БНБ), с искане за присъждане на обезщетения за имуществени вреди, както следва:

1. В размер на 8 752 873.58 лв., претърпени поради незаконосъобразно бездействие на БНБ, преустановено на 20.06.2014 г., ведно със законната лихва за забава в размер на 2 666 158.69 лв. за периода от 20.06.2014 г. до 20.06.2019 г., ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска на 20.06.2019 г. до окончателното му изплащане.

В условията на евентуалност претендира присъждане на обезщетения за имуществени вреди, както следва:

2. В размер на 8 752 873.58 лв., претърпени поради незаконосъобразно бездействие на БНБ, преустановено на 06.11.2014 г., ведно със законната лихва за забава в размер на 2 666 158.69 лв. за периода от 20.06.2016 г. до 20.06.2019 г., ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска на 20.06.2019 г. до окончателното му изплащане.

Ищецът поддържа, че по силата на договор и анекс към него от 23.05.2013 г. е бил вложител в "КТБ" АД, като разполагал с парични средства в размер на 8 752 873.58 лв. В резултат на влошеното състояние на К. и последващото установяване на нейната

неплатежоспособност загубил паричните си средства.

Излага подробни съображения за наличие на незаконосъобразно бездействие на БНБ до 20.06.2014 г., както и в периода от 20.06.2014 г. до 06.11.2014 г., в качеството ѝ на регулаторен орган, който отговаря за надзора на банките, в резултат на което е допусната твърдяната загуба на средства от вложенията на ищеца в К.. Ищецът счита, че БНБ не е наложила нито една от надзорните мерки, които са правомощията ѝ, конкретно: по чл.103, ал.2 ЗКИ, мерки за започване на оздравителна процедура, мерки по обезценка на активи, надзорен преглед по чл.79в ЗКИ, нарушение на чл.121а, ал.1 и ал.2 ЗКИ.

Твърди, че БНБ не е изпълнила задълженията си на надзорен орган по ЗКИ и по чл. 4, § I, т. 40 от Регламент (ЕС) № 575/2013 г. на Европейския парламент и Съвета от 26.06.2013 г. относно пруденциалните изисквания за кредитните институции и инвестиционните посредници и за изменение на Регламент (ЕС) № 648/2012 ("Регламент № 575/2013"), в резултат на което е допуснала изпадането на К. в неплатежоспособност, което от своя страна е причинило вреди на СОСИЕТА.

Сочи, че БНБ е бездействала в периода 01.01.2010 г. - 20.06.2014 г. по отношение на задълженията си за надзор върху К. и не е установила неизпълнението от страна на К. на регулаторните изисквания за банкова дейност. Нещо повече, с публичното оповестяване на положителни оценки за състоянието на К., които не се основават на реален контрол и информираност, БНБ е въвела в заблуждение вложителите относно сигурността на техните парични средства.

В подкрепа на тези си твърдения сочи: Одитен доклад № [ЕГН] за извършен одит на изпълнението "Ефективност и ефикасност на банковия надзор, осъществяван от Българската народна банка за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2014" от октомври 2015 г., изготвен от Сметната палата (публично достъпна версия на доклада представена като Доказателство N9 12), както и "Общ поглед върху "Моделът К." изготвен от Прокуратурата на Република България (публично достъпна версия на доклада е достъпна на интернет сайта на Прокуратурата - www.prb.bg).

Излага подробни съображения относно извършени от К. нарушения на нормативни актове. Поради неефективния или въобще липсващ надзор от страна на БНБ върху К. банковият регулатор (поне официално), не установява посочените нарушения, не взема предвид информацията, разпространявана в публичното пространство, за проблемите на К., несъответствието ѝ с нормативните изисквания и съответните рискове за вложителите. Цитира пет статии от информационната медия "Капитал" (www.capital.bg) от 29.03.2013 г., 14.09.2013 г. и 13.06.2014 г. относно неизпълнение от страна на К. на законовите изисквания за банкова дейност и рисковете за вложителите. Констатациите в статиите се потвърждавали от последващите процедури и експертизи, извършени след поставяне на К. под особен надзор.

Подробно изброява правомощията на БНБ по чл.103, ал.2 от ЗКИ и защо счита, че надзорният орган не е осъществил надзорните си функции. Тъй като нито една от наложените мерки не били предприети от БНБ по отношение на К., то последната изпаднала в неплатежоспособност, с което увредила ищеца. Цитира "Общ поглед върху "Моделът К." изготвен от Прокуратурата на Република България, според който „Ако БНБ е извършвала реален контрол и съответно е установила своевременно, че собственият капитал е на практика отрицателна величина още към 31.11.2011 г. БНБ е следвало да постави под особен надзор и да отнеме лиценза за банкова дейност на К. още тогава“.

Неизпълнението на законовите задължения от страна на БНБ се потвърждавало и от повдигнатите обвинения за неизпълнение на служебни задължения, в резултат на което са настъпили немаловажни вредни последици, срещу Ц. Г., бивш Подуправител на БНБ и Директор на дирекция "Надзорно наблюдение на кредитните институции" към управление "Б. надзор" при БНБ; Р. С., бивш Подуправител на БНБ и ръководител на управление "Б. надзор" при БНБ и С. Д.-В., бивш ръководител екип в Дирекция "Надзорно наблюдение на кредитните институции" в Управление "Б. надзор" при БНБ.

Счита, че вредата за СОСИЕТА, изразяваща в намаляване на имуществото ѝ със сумата от 8 752 873,58 лв., пряко следствие от бездействието на БНБ по осъществяване на надзорния контрол над К., тъй като ако БНБ беше изпълнила задълженията си и беше поставила К. под особен надзор още към 11.12.2011 г., то СОСИЕТА нямаше да бъде изначално вложител в К. и съответно да изгуби вложените от него парични средства. Твърди, че причинно-следствената връзка между бездействието на БНБ и претърпяната от СОСИЕТА вреда следва пряко от закона, тъй като целта на осъществявания според ЗКИ надзор е защита на вложителите.

В случай, че съдът не уважи първата искова претенция и приеме, че БНБ не е нарушила ЗКИ и не е бездействала до 20.06.2014 г., т.е. упражнила е ефикасен контрол върху дейността на К. и последната е отговаряла на законовите изисквания към 20.06.2014 г., датата, на която К. сама иска поставянето ѝ под специален надзор, то обосновава евентуалния си иск по т. 2 с твърдения, че БНБ с действията и бездействията си през периода на специален надзор над К., а именно от 20.06.2014 г. до датата на отнемане на лиценза на К. - 06.11.2014 г. ("Специалния надзор"), е причинила отнемането на лиценза и последващото откриване на производство по несъстоятелност на К..

Изложеното е така, тъй като по време на Специалния надзор над К. БНБ не е изпълнила това законовите си задължения да предприеме мерки за оздравяване на банката, който биха довели до започването на оздравителна процедура в К., поради което с бездействието си е допуснала дори ускорила настъпването на неплатежоспособността на К.. В подкрепа на тези си твърдения изнася данни от Доклада на БНБ, изготвен за информация на народните представители от 43-то Народно събрание на Република България "Събитията и предприетите действия свързани с "Корпоративна търговска банка" АД и Търговска банка "В. ЕАД" от 27.10.2014 г.

Визира нарушение на задължението на БНБ да извърши надзорен преглед по чл.79в от ЗКИ, прилагайки надзорни мерки по чл.103, ал.2 от ЗКИ, като отново се позовава на данните в цитирания Доклад на БНБ, изготвен за информация на народните представители от 43-то Народно събрание на Република България, който съдържа данни за унищожаване на документи в дните преди поставяне на К. под специален надзор.

В допълнение твърди нарушения от страна на БНБ на чл.121а, ал.1 и чл.2 от ЗКИ (ред. към 20.06.2014 г.), бездействие на БНБ по оздравяване на К. и изоставяне на обявените планове за отваряне на К. на 20.07.2014 г.с мотив за липса на документи, което от своя страна се дължало на неправилни действия в рамките на самия надзор. Твърди, че след изоставяне на първия план за отваряне на К., е започнала работа по нов, втори план за отваряне на К., който е предвиждал защита на депозитите, вкл. тези на ищеца. По информация на самата БНБ в цитирания Доклад самата тя е пропуснала

множество възможности за осъществяване на този план, вкл. българската общественост не е информирана на заявен интерес от Е. за готовност за участие в оздравителен план. Стъпките, касаещи втория план за отваряне на К., можело да бъдат осъществени единствено след приемането от Народното събрание на ново законодателство, въвеждащо нови инструменти за реструктуриране на банките, тъй като съществуващото към момента законодателство в България (включително свързаното с режима на специален надзор) било ограничено и не съдържало повечето от инструментите за оздравяване и реструктуриране на банки. Такива инструменти се предвиждало в приетата през 2014 година нова Директива на ЕС за оздравяване и реструктуриране на банки, срокът за чието транспониране в страните от ЕС е до края на 2014 г.

След анализ на противоречия в твърденията на БНБ в цитирания Доклад и пред Президента на РБ стига до обобщение, че „вместо да търси съгласие по извънреден закон, БНБ е можела да подеме инициатива и да настоява за транспониране на Директива 2014/59/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 15 май 2014 година за създаване на рамка за възстановяване и реструктуриране на кредитни институции и инвестиционни посредници (Директивата за възстановяване и реструктуриране), което било задължително за България.

Отново въз основа на информацията от цитирания Доклад сочи, че след 15.07.2014 г. БНБ не е използвала нито една от възможните надзорни мерки по чл. 103 ЗКИ и 116 ЗКИ, за да оздрави банката, нито пък е направила нови опити за оздравяване въз основа на други инициирани от нея нормативни мерки.

В заключение достига до извод, че всички действия на БНБ в Специалния надзор са били в нарушение на ЗКИ и по-специално на разпоредбите, касаещи поставянето под надзор на банка, чиято основна цел е била оздравяването на банката. С бездействието си БНБ не само че не е инициирала и разработила план за оздравяването на К., но е ускорила и допринесла към последващото отнемане на лиценза на К. и откриването на производство по несъстоятелност. На последно място визира данни от Доклада относно това, че БНБ не е търсила съдействие от акционерите за оздравяване на К. с тяхно участие, а напротив – е възпрепятствала усилията им да направят разумна преценка за допълнителен капиталов ангажимент. Претендира за уважаване на исковите и присъждане на разноски.

В допълнителна молба от 18.06.2020 г. сочи нарушения на чл. 17 и чл. 52-54 от Хартата за основните права на ЕС (Хартата), на чл. 120 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС), чл. 3 от Договора за Европейския съюз (ДЕС), чл. 24 от Регламент (ЕС) № 575/2013 г. и на Международен счетоводен стандарт 39 във връзка с указанията на БНБ за оценките на активите и задбалансовите позиции на К., нарушение на чл. 63-65 ДФЕС и на нормите на Директива 94/19/ЕО, и конкретно чл. 7, параграф 6, които изрично предоставят права на вложителите да претендират вреди срещу държавата членка от недостатъчен надзор над кредитната институция, която държи депозитите. Поддържа съображенията си от исковата молба за нарушения на Закона за кредитните институции (ЗКИ), Закона за банковата несъстоятелност, Закона за Българската народна банка (ЗБНБ) и Закона за задълженията и договорите, които изисквали от БНБ при упражняване на надзорните ѝ функции преди всичко защита "интересите на вложителите", а основният интерес на вложителите бил да получат обратно своите вложени средства в банката. Претендираните вреди произтичали от нарушение на надзорни правомощия от страна

на БНБ, защото противното обезсмисляло надзора.

Ответникът БНБ оспорва допустимостта и основателността на исковите претенции в писмен отговор от 26.09.2019 г. и в хода по същество на спора. Поддържа, че БНБ не носи отговорност по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и чл. 203-208 от АПК и не е пасивно легитимиран субект по ЗОДОВ, тъй като не е орган на изпълнителната власт, а е независим орган съгласно чл.44 от ЗБНБ с отделно имущество от това на държавата (чл.55 от ЗБНБ). С аргумент от чл. 79, ал. 8 от Закона за кредитните институции твърди, че е налице специална уредба на отговорност на БНБ, която се отклонява от реда за ангажиране на отговорност по ЗОДОВ. Предвид функциите и компетенциите на БНБ, възложени със ЗБНБ и ЗКИ в приложимата за процесния период редакция преди изм. ДВ, бр. 62 от 14.08.2015 г., сочи, че БНБ не разполага с административни властнически правомощия спрямо вложителите в банки, заради което няма как да е налице бездействие на БНБ при упражняване на административна дейност спрямо тях. Счита, че неизпълнение на нормативно регламентирано правно задължение за издаване на правен акт, като например налагане на специален надзор, други надзорни мерки или извършване на дейности по реструктуриране, не би представлявало бездействие за извършване на фактическо действие по смисъла на чл. 204, ал. 4 от АПК, а по-скоро следвало да се възприеме като мълчалив отказ за издаване на индивидуален административен акт. Банковата дейност на БНБ имала единствено правен характер и не следвало да се счита, че би могла да се осъществи фактически действия или бездействия по смисъла на чл.204, ал.4 от АПК.

Твърди, че заявеният за защита материален интерес от ищеца е същият, който той защитава като кредитор с прието вземане в производството по несъстоятелност на К. под номер 124 в списъка на кредиторите в К. за сумата от 8 756 660,10 лв., т.е. вземането срещу банката за пълния размер на влога съществувало в патримониума на ищеца, респ. са предприети правни действия за удовлетворяването му с включването му в списъка с приетите вземания.

Оспорва твърденията в исковата молба за бездействие от страна на БНБ, които касаели незаконосъобразно поведение на трето лице – К., основавали се на публично достъпна информация, а въпросите, свързани с неплатежеспособността на К., вече са били разгледани в други производства, пред ВАС във връзка с отнемане на лиценза на К., и пред СГС във връзка с обявяването на банката в несъстоятелност. Соци, че твърденията на ищеца не касаят умишлени действия/бездействия, а такива за небрежност (неполагане на дължима грижа) от страна на БНБ при изпълнението на надзорните ѝ функции, за които законът изрично забранявал такава отговорност на БНБ (чл.79, ал.8 от ЗКИ). От решение на СЕС по дело С-222/02 извежда аргументи, че правото на ЕС не възлага отговорност на централните банки към депозантите в търговските банки за вреди, произтичащи от лош или недостатъчен банков надзор.

Относно твърденията на ищеца, че БНБ била длъжна да предприеме действия по оздравяване на К., сочи, че БНБ като централна банка и надзорни правомощия върху функционирането на търговските банки, разполага с оперативна самостоятелност за определяне на мерките, необходими за осъществяването на тези функции на БНБ. Не съществувало задължение за оздравяване на банка чрез специален надзор, т.е. ЗКИ създавал една правна възможност за съхраняване на функционирането на банката, но не и задължение за централната банка да осигури такова функциониране на банката отново. Оспорва възможността да ѝ се вмени незаконосъобразно бездействие поради

нетранспониране на Директива 2014/59/ЕС.

Навежда твърдения, че за ищеца не са настъпили имуществени вреди вследствие на отнемането на лиценза на К., тъй като салдото по сметката му било служебно включено в списъка на вземанията, които кредиторите на К. имат към масата на несъстоятелността на К., респ. редът за удовлетворяване на вземанията на кредиторите на К. би уреден в чл. 94 от З..

В писмена защита от 23.06.2023 г. оспорва наличието и доказаността на елементите от фактическия състав на отговорността на държавата по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Сочи, че вложителите в банки носят риск за начина, по който инвестират паричните си средства, а държавите, вкл. в лицето на централните банки, не носят отговорност и гаранция за тези вложения. Над гарантирания от държавата размер от 100 000 евро, финансовият риск се поемал от вложителя. Допълнителни аргументи навежда от Решение на СЕС по дело C-501/18, а предвиденото в чл.7, пар.6 от Директива 94/19 право на компенсация се отнасяло единствено до изплащане от схемата за гарантиране на депозитите. Вземанията за депозитите над гарантирания размер можело да бъдат удовлетворени в предвиденото в националното право общо производство по несъстоятелност на банката, а обосноваването в исковата молба вреди били причинени от дейността на търговското дружество, а не са резултат от административната дейност на държавни органи и институции.

Административен съд София град, като съобрази доводите и исканията на страните, намира следното от фактическа страна:

Не е спорно по делото, че въз основа на договор и анекс към него от 23.05.2013 г. ищецът е бил вложител в "КТБ" АД, като към 20.06.2014 г. разполагал с парични средства в размер на 8 752 873.58 лв.

С Решение № 73/20.06.2014 г. на УС на БНБ, на основание чл. 115, ал. 1, т. 2 и 3, чл. 116, ал. 1, ал. 2, т. 2, 3, 6 и 7, във връзка с чл. 103, ал. 2, т. 24 от ЗКИ, К. била поставена под специален надзор, поради опасност от неплатежоспособност, за срок от три месеца. Със същото решение са назначени квестори, спряно е изпълнението на всички задължения на К., ограничена е дейността ѝ, членовете на управителния и надзорния ѝ съвет са отстранени от длъжност, и акционерите, притежаващи повече от 10 на сто от акциите, са лишени от право на глас.

С Решение № 82/30.06.2014 г., с цел оптимизиране на разходите на банката по привлечените средства, на основание чл. 115, ал. 1 и, ал. 2, т. 2 и 3 и чл. 116, ал. 2, т. 1, вр.чл. 103, ал. 2, т. 24 от ЗКИ и чл. 16, т. 16 от ЗБНБ, считано от 01.07.2014 г., УС на БНБ намалил лихвените проценти по депозити на "КТБ" АД до средния им пазарен размер за банковата система по видове, матуритет и валути. Съгласно приложение към решението, лихвеният процент за банковата система без К. по депозити, договорени за ползване след предизвестие е 2, 59%.

С Решение № 114/16.09.2014 г. УС на БНБ констатирал, че към момента продължават да са налице условията и предпоставките, довели до поставяне на К. под специален надзор, тъй като банката продължавала да изпитва остър недостиг на ликвидност за възстановяване на банковата си дейност и за изпълнение на задълженията си към депозантите и други кредитори, поради

което действието на всички мерки, наложени с Решение № 73/20.06.2014 г. на УС на БНБ - за поставяне на банката под специален надзор, както и тези по Решение № 82/30.06.2014 г. на УС на БНБ - за намаляване лихвените проценти по депозити, било продължено до 20.11.2014 г.

Със същото решение, на основание чл. 107, ал. 3 от ЗКИ, на квесторите на К. било указано най-късно до 20.10.2014 г. да внесат в БНБ цялостна оценка на активите на К., а до 31.10.2014 г. да представят в БНБ отчет за капиталовата адекватност на К. на база изготвената пълна оценка на активите, след което на база резултатите от тази оценка, да бъде взето окончателно решение относно "КТБ" АД.

С Решение № 138/06.11.2014 г. на основание чл. 36, ал. 2, т. 2, чл. 103, ал. 1, т. 1, чл. 103, ал. 2, т. 25 и чл. 151, ал. 1, пр.1 от ЗКИ и чл. 16, т. 15 от ЗБНБ, БНБ отнела лиценза на К., издаден с Решение на УС на БНБ № 24/21.01.1994 г. Съгласно т. 2 и т. 3 от това решение, на основание чл. 9, ал. 1 и, ал. 6 от Закона за банковата несъстоятелност, следвало да бъдат предприети действия за подаване на искане до компетентния съд за откриване на производство по несъстоятелност, както и да бъде уведомен ФГВБ.

С Решение № 61/18.11.2014 г. Управителният съвет на ФГВБ определил девет обслужващи банки за изплащане на гарантираните влогове, както и изплащането да започне на 04.12.2014 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Съдът намира за неоснователни възраженията на ответника, че евентуални бездействия на надзорния орган имат правен, а не фактически характер, респ. биха формирали мълчалив отказ, който подлежи на предварителна отмяна с оглед изпълнение на процесуалното изискване по чл. 204, ал.1 АПК, вр. чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Според т. 143 и т. 146 от решението на СЕС по дело С-571/16 К. макар само по себе си това изискване да не противоречи на принципа на ефективност, такова задължение може да затрудни прекомерно получаването на обезщетение за вредите, причинени от нарушение на правото на Съюза, ако на практика няма възможност за такава отмяна. Както е посочено в т. 142 от решението по дело К. и в т. 77 от решението на СЕС по делото FuS, С-429/09, би било в разрез с принципа на ефективност да се изисква от увредените лица всеки път да използват всички правни способности за защита, с които разполагат, при положение, че това би било прекомерно трудно или не е разумно да се изисква от тях. В конкретния случай, този стандарт се преценява от настоящия състав като изпълнен, т.к. при действащото към 2014 г. законодателство и константната съдебната практика на ВАС, ищецът не е разполагал с ефективен способ за защита.

В тази връзка следва да се съобрази, че всички дела, образувани по жалби на вложители в К. срещу решенията на БНБ за поставяне на К. под специален надзор, за продължаване срока на надзора и за отнемане на лиценза на К. - при това с директно позоваване на Директива 94/14/ЕО и твърдение, че депозитите са станали неналични още с вземане на решението за поставяне на К. под специален надзор - са оставени от ВАС без разглеждане, по съображения, че тези актове не засягат права и интереси на вложителите, а

създават задължения само за банката - Определение № 198/08.01.2015 г. по адм. д. № 15546/2014г; Определение № 4370/21.04.2015 г. по адм. д. № 3892/2015; Решение № 13284/08.12.2015 г. по адм. д. № 11445/15 г. и др.

При липсата на такава процесуална възможност и след като според действащото към момента законодателство актът, с който се отнема лиценза на банката, е актът по чл. 1, §3, буква i) от Директивата, на вложителите не може да се противопостави изискване като това по чл. 204, ал. 1 от АПК - за предварителна отмяна на акта, т.к. това би било в нарушение на принципа на ефективност.

Относно възражението на ответника, че БНБ не може да бъде надлежен ответник в производство по обезщетяване на вреди по реда на ЗОДОВ, съдът приема, че независимо, че БНБ не е административен орган по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на АПК, тя е държавен орган, а принципът за отговорност на държавите членки е валиден във всеки случай, когато държава членка наруши правото на ЕС, независимо от това кой е държавният орган, чието действие или бездействие е в основата на неизпълнението на задължението. Логично, Централната банка е орган със самостоятелен бюджет, който е обособен и различен като структура от Държавата, която носи отговорност по чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Процесуалната легитимация на БНБ произтича от норма на националното право, а именно от чл.205, ал.1 АПК - искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Това е в съответствие с принципа на процесуална автономия на държавите-членки и свободата им на преценка да уредят реда за обезщетяване на вредите, причинени при или по повод изпълнение на административна дейност.

Без съмнение БНБ е натоварена с изключителна компетентност да регулира и осъществява надзор върху дейността на другите банки в страната с оглед поддържане стабилността на банковата система и защита интересите на вложителите - чл. 2, ал. 6 ЗБНБ. БНБ е компетентният орган за упражняване на надзор върху банките по смисъла на чл. 4, §1, т. 40 от Регламент (ЕС) № 575/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 25.06.2013 г., а възложените ѝ в чл. 13 и чл. 36 ЗКИ правомощия да издава и отнема лицензи на банки, са естествено продължение на надзорната дейност върху тях. При тази своя дейност БНБ осъществява властнически правомощия, т.к. разполага с решаващи, регулиращи и санкциониращи функции спрямо банките, а отношенията по повод надзора с частноправните субекти, клиенти на тези банки, не са равнопоставени - в този смисъл са Определение № 18/07.04.2017 г. по дело № 15/2017 г. на смесен петчленен състав на ВКС и ВАС и Определение № 23 от 19.05.2021 г. по гр. д. № 39/2017 г., 5 чл. с-в на ВКС и ВАС.

Въз основа на изложеното съдът приема, че БНБ е надлежен ответник по иска с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Този извод следва от правомощията на БНБ по чл.36 от ЗКИ и надзорните ѝ правомощия, уредени в Глава Е. на ЗКИ - Българската народна банка упражнява надзор върху дейността на банките (чл.79, ал.1 ЗКИ). Правото на Съюза не допуска национална правна уредба, която обвързва правото на частноправните субекти на обезщетение с

допълнително условие като това по член 79, алинея 8 от Закона за кредитните институции, което излиза извън обхвата на условието за достатъчно съществено нарушение на правото на Съюза и е свързано с умишления характер на въпросното поведение (в този смисъл решение от 4 октомври 2018 г., К., С-571/16, т. 126—128 и т.121 от Решение от 25 март 2021 г. по дело С-501/18). По силата на чл.87, ал.2, т.2, вр. ал. от ЗКИ (редакция ДВ, бр. 27 от 2014 г.).

Неоснователно ответната страна се позовава и на разпоредбата на чл. 79, ал. 8 от ЗКИ, според която отговорността на надзорния орган може да бъде ангажирана само ако вредите са причинени умишлено. Както е приел СЕС в решението по дело С-571/16, т. 125 и т. 126, в съответствие с принципа на ефективност националните процесуални норми не трябва да правят практически невъзможно или прекомерно трудно упражняването на правата, предоставени от правния ред на Съюза, а условието по чл. 79, ал. 8 от ЗКИ излиза извън обхвата на условието за достатъчно съществено нарушение на правото на Съюза. В решението по делото С-571/16, СЕС изрично сочи, че разпоредбата на [чл. 4, § 3 ДЕС](#), както и принципите на равностойност и ефективност, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която правото на частноправните субекти на обезщетение за вреди от нарушаване на правото на ЕС зависи от спазването на допълнително условие, а именно вредата да е причинена умишлено от съответния държавен орган.

За прецизност следва да се отбележи, че заявеното от ищеца обективно съединяване на искове е в условията на евентуалност, а не на алтернативност, както се сочи в исковата молба. Алтернативно е обективното съединяване на искове, когато ищецът предоставя на съда да разгледа и уважи един от съединените искове, докато при евентуалното съединяване единият от исковете (в случая първият) има спрямо другия (втория) иск, положението на главен, като разглеждането на евентуалния иск е обусловено от изхода на спора по главния иск. Именно в този смисъл е формулиран петитумът на исковата молба: в случай, че искът по т.1 е неоснователен, да бъде разгледан този по т.2. При съединяване в условия на евентуалност и двата иска се смятат за висящи. Съдът дължи произнасяне по всеки от тях, като по втория – при условие, че не бъде уважен първият. В тази връзка съдът съобразява, че твърденията по двата обективно иска касаят бездействие на БНБ във връзка с упражняване на надзорните й правомощия, но за различни периоди (до 20.06.2014 г. или до 06.11.2014 г.), поради което ще бъдат разгледани съвместно.

На първо място, съдът съобразява, че претенциите на ищеца за нарушения на надзорни правомощия се основават на норми-принципи или легални определения, от които не могат да се извлекат императивни задължения за конкретно поведение.

Посочена е компетентността на БНБ по чл.4, т.40 от Регламент (ЕС) № 575/2013 г. - „компетентен орган“ означава официално признат от националното право публичен орган или структура, която е оправомощена по националното право да упражнява надзор върху кредитните институциите като част от действащата надзорна система в съответната държава членка.

Разпоредбата е обща и от нея не произтича конкретно правило за поведение, което да бъде нарушено.

Визираната в исковата молба разпоредба та чл.8, ал.4 от Наредба № 11 от 1 март 2007 г. за управлението и надзора върху ликвидността на банките (БНБ следи за размерите и състава на ликвидните активи на банките и при необходимост определя минимални коефициенти за ликвидност за всяка отделна банка, в съответствие с чл. 12, ал. 1) не урежда конкретно правило за поведение. Дори да се възприемат твърденията за нейно нарушаване, т.е. БНБ не е определила минимални коефициенти за ликвидност на К., то изпадането на последната в неплатежоспособност не е в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с това, респ. загубите на ищеца не са в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с бездействие на БНБ.

Според посочените в исковата молба за нарушени разпоредби на чл.79в, ал.1 и ал.2 от ЗКИ (в относимата редакция) БНБ извършва надзорен преглед на правилата, стратегиите, процедурите и механизмите, въведени от банките в изпълнение на изискванията на този закон, на Регламент (ЕС) № 575/2013 и на актовете по прилагането им, и оценява:

1. рисковете, на които банките са или може да бъдат изложени;
2. рисковете, които банка създава за финансовата система, като се имат предвид критериите за идентифициране и измерване на системния риск съгласно чл. 23 от Регламент (ЕС) № 1093/2010 и препоръките на ЕССР;
3. рисковете, идентифицирани чрез стрес-тестове, като отчита характера, мащаба и сложността на дейността на банката.

Въз основа на прегледа и оценката БНБ определя дали правилата, стратегиите, процедурите и механизмите, въведени от банките, начинът на тяхното прилагане, както и собственият им капитал и ликвидните им активи осигуряват стабилно управление и покритие на рисковете.

Поради липса на информация за изпълнение на правомощията по чл.79в ЗКИ ищецът извежда извод, че „квесторите не биха изгубили допълнително ценно време за актуализиране и допълване на политиката, за да могат кредитните експозиции да бъдат оценени адекватно“. Визираните правомощия на БНБ по чл.79в от ЗКИ касаят оценка на рискове, въз основа на които да се определи дали използваните от банките правила, стратегии, процедури и механизми осигуряват стабилно управление. Подобно опосредяване, т.е. дължимо поведение по преглед и оценка на рискове изключва възможността твърденият резултат (несъстоятелност на К.) да е в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с липсата на преглед и оценка, а оттук и извод, че твърдените загуби за ищеца също са в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с бездействие на БНБ.

Идентични са съображенията по отношение на твърдяното в исковата молба и писмена защита от 20.06.2023 г. унищожаване на документи, непълноти в кредитни досиета на К. и сведения за тяхното унищожаване дни преди 20.06.2014 г. Дори да се приеме, че БНБ има отношение към загубата на документи (а това не е така), то изпадането на К. в неплатежоспособност и несъстоятелност не е в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с тази загуба и липса, респ. вредите за ищеца не са в пряка и непосредствена

причинно-следствена връзка с твърдяното бездействие.

Изцяло хипотетични са твърденията на ищеца за възстановяване на дейността на К. на 21.07.2014 г., поради което същото не обосновава доказаност на елементите от фактическия състав на отговорността на държавата по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Тази отговорност на националния надзорен орган не може да бъде ангажирана и поради твърдения за липса на предприети действия за промени на действащото национално законодателство или поради неинформиране на обществеността за заявен интерес от Е. към 27.10.2014 г., тъй като обратното (информирането ѝ) би довело до „политическо съгласие за плана и възстановяване на дейността на К.“. В първия случай претенцията следва да бъде насочена към Народното събрание като законодателен орган, а втората хипотеза е изцяло хипотетична. Несъставомерно за отговорността на държавата е твърдяното бездействие по транспониране на Директива 2014/59/ЕС със срок за транспониране до края на 2014 г.

На следващо място, ищецът твърди нарушение от страна на БНБ на чл.121а, ал.1 и ал.2 от ЗКИ (ред.към 20.06.2014 г.), според които БНБ изготвя план за контролирано реструктуриране на всяка банка, лицензирана в Република България, който може да бъде приложен, ако банката изпадне във финансови затруднения. Плановете за реструктуриране се актуализират периодично и отчитат влиянието, което би имала несъстоятелността на конкретната банка във връзка с нейния пазарен дял, бизнес модел или взаимовръзката ѝ с другите пазарни участници върху финансовите пазари като цяло, другите банки и условията за тяхното финансиране. Буквалното тълкуване на разпоредбите чрез използваните термини „може“ и „ако“ навежда на изцяло хипотетична възможност, предоставена на преценката на надзорния орган. Необходимостта от съдействие от страна на банката съгласно чл.121а, ал.3 от ЗКИ също опосредства дължимото от БНБ поведение, поради което липсата на план за реструктуриране не може да доведе до ангажиране на отговорността на държавата по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Визираната в исковата молба норма на чл.115, ал.1 от ЗКИ (в относимата редакция), според която, за да се оздрави банка, при която е налице опасност от неплатежоспособност, БНБ може да постави тази банка под специален надзор, не вмениява императивно задължение за определено поведение предвид употребения глагол „може“. Предприемането на действия по „оздравяване на банка“ съгласно чл.115, ал.1 от ЗКИ също предполага опосредяване от други мерки, което изключва наличието на пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с твърдените вреди, а посоченото „изоставяне на плановете за отваряне на К. на 20.07.2014 г.“ има изцяло хипотетичен характер.

В писмени бележки от 20.06.2023 г. ищецът поддържа, че БНБ е следвало да упражни действия по оздравяване в рамките на действащата към 2014 г. нормативна уредба, а именно по чл.116, ал.2, т.5 и т.6 от ЗКИ. Визираната норма урежда дискреционни правомощия на БНБ чрез употребения глагол „може“, което изключва наличие на императивно задължение за действие, респ. възможност единствено поради твърдяното бездействие да произтекат вреди за ищеца, изразяващи се в загуба на вложенията му в К..

В писмени бележки от 20.06.2023 г. ищецът доразвива съображенията си, че обезценката на активи в рамките на специалния надзор не е направена в съответствие със закона, като не се базира на изискуемата за М. одитна преценка, респ. не може да се използва за счетоводни цели. За целите на настоящия съдебен процес по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ съдът приема, че тези твърдения не могат да обосноват пряка и непосредствена причинно-следствена връзка между подобно поведение, за което да са отговорни служители и длъжностни лица при БНБ, и претендираните вреди. С други думи, невъзможността на ищеца да получи пълния размер на вложенията си в К. не следва от твърдяната неправилна обезценката на активи в рамките на специалния надзор.

Посочените от ищеца в допълнителна молба от 18.06.2020 г. разпоредби на съюзното законодателство са норми-принципи, които се нуждаят от допълнителна правна уредба - чл.17 и чл.54 от Хартата на основните права на Европейския съюз, уреждащи правото на собственост и забраната за злоупотреба с право, чл.120 ДФЕС (Държавите-членки провеждат техните икономически политики с оглед допринасяне за постигането на целите на Съюза), чл.24 от Регламент (ЕС) № 575/2013 г. на Европейския парламент и на Съвета от 26.06.2013 г. (оценката на активите и задбалансовите позиции се извършва в съответствие с приложимата счетоводната рамка), чл.63-65 ДФЕС „Капитали и плащания“. Макар да касаят основополагащи за Европейския съюз принципи като свободата на движение на капитали, съобразяване на икономическите политики и оценка на активи съобразно *други приложими* норми или общият принцип за неприкосновеност на собствеността, визираните разпоредби не уреждат ясно и прецизно правило в полза на частните субекти, а се нуждаят от допълнителна правна конкретизация. В идентичен смисъл е общото правило на чл.2, ал.6 ЗБНБ, уреждащо общи надзорни функции на БНБ - Българската народна банка регулира и осъществява надзор върху дейността на другите банки в страната с оглед поддържане стабилността на банковата система и защита интересите на вложителите. По тези съображения съдът намира, че не е изпълнено едно от изискванията за нарушение на правна норма с директен ефект, която предоставя на частноправните субекти конкретни права.

Относно приложението на чл. 7, параграф 6 от Директива 94/19/ЕО следва да се има предвид тълкуването, дадено в Решение от 25 март 2021 г. по дело С-501/18 „ВТ срещу БНБ“ според което, член 7, параграф 6 от същата директива, изменена с Директива 2009/14, не дава основание да се счита, че посоченият вложител има право на обезщетение за вредата, причинена поради забавеното изплащане на гарантирания размер на всички негови депозити или поради недостатъчния надзор от страна на националните компетентни органи над кредитната институция, чиито депозити са станали неналични.

На следващо място, не се установява и изискването за пряка и непосредствена причинно-следствена връзка между нарушенията и твърдените вреди. Невъзможността на ищеца да получи от К. депозитите си в банката парични средства към 06.11.2014 г. се дължи на изпадане на банката в неплатежоспособност, а надзорната дейност на БНБ върху

дейността на К. не е довела в пряка и непосредствена причинна връзка и няма за пряк резултат неплатежоспособността на К.. Неоснователно е твърдението в исковата молба, че причинно-следствената връзка между бездействието на БНБ и претърпяната вреда следва пряко от закона.

Дори да се приемат за доказани твърденията на ищеца, че в периода до 06.11.2014 г. БНБ е нарушила надзорните си правомощия като не е установила извършени от К. нарушения и неизпълнение от страна на банката на регулаторните изисквания за банкова дейност, то не може да се приеме, че ако не беше това поведение на надзорния орган, т.е. ако той беше изпълнил надзорните си правомощия, то нямаше да се стигне до неплатежоспособност и несъстоятелност на К.. Наличието на подобно опосредяване от изцяло хипотетични конструкции „ако....., то....“ също изключва наличието на пряка и непосредствена причинно-следствена връзка, т.е. поведението на БНБ не е единственото, необходимо и достатъчно условие, поради което К. е изпаднала в неплатежоспособност и несъстоятелност, респ. ищецът е загубил вложенията си в нея (последното обстоятелство също не е вярно, доколкото те са включени в списъка на кредиторите в производството по несъстоятелност на К.).

Предприемането на оздравителни мерки по отношение на К. по време на специалния надзор (в периода от 20.06.2014 г. до 06.11.2014 г.) е изцяло в дискреционните правомощия на БНБ. Това обстоятелство, както и невъзможността да се предвиди крайният резултат от евентуално предприета оздравителна процедура, изключват твърдяната в исковата молба хипотеза, че К. е обявена в несъстоятелност единствено поради бездействието на БНБ да предприеме оздравителни мерки спрямо банката.

Изцяло хипотетични са твърденията в исковата молба, че „БНБ не е изложила аргументи защо е счела съществуващата политика на К. за обезценка на финансови активи за ненадеждна и защо тя не е била използвана при извършване на оценките, а вместо това БНБ е допуснала въпросната политика да бъде актуализирана и допълнена за целите на оценките“. Съображенията на ищеца за евентуални нарушения при обезценка на активите на К. в периода от 20.06.2014 г. до 06.11.2014 г., както и за липса на критерии, по които БНБ е назначила квесторите на К., не могат да обосноват доказаност на елементите от фактическия състав на отговорността на държавата за вреди по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, а именно, че ищецът е загубил вложенията си в К. в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с неправилна обезценка на активи или избор на определени квестори.

Част от твърденията на ищеца почиват на публично достъпна информация от масовите медии (вестник „Капитал“), публикувана през 2013 г. и на 13.06.2014 г. Т.е. много преди 20.06.2014 г. самият ищец е разполагал с информация за евентуални нередности и съмнения дали К. отговаря на законовите изисквания, поради което е могъл своевременно да предприеме действия по охрана на собствените си имуществени интереси.

Както се посочва в т.318 от Решение на Общия съд от 13 юли 2018 г. по дело T-680/13 Dr. K. Chrysostomides & Co. LLC срещу ЕС: В това отношение, първо, следва да се отбележи, че *откриването на депозит в банка не е напълно лишено от риск*. Всъщност по време на фактите по делото член 7, параграф

1а от Директива 94/19/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 1994 година относно схемите за гарантиране на депозити ([ОБ L 135, 1994 г., стр. 5](#); Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 2, стр. 163), изменена с Директива 2005/1/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2005 година за изменение на Директиви 73/239/ЕИО, 85/611/ЕИО, 91/675/ЕИО, 92/49/ЕИО и 93/6/ЕИО на Съвета, както и Директиви 94/19, 98/78/ЕО, 2000/12/ЕО, 2001/34/ЕО, 2002/83/ЕО и 2002/87/ЕО, с цел въвеждане на нова организационна структура на комитетите за финансови услуги ([ОБ L 79, 2005 г., стр. 9](#); Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 7, стр. 203) и с Директива 2009/14/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 март 2009 г. ([ОБ L 68, 2009 г., стр. 3](#)), *задължава държавите членки да осигурят гарантираният размер на съвкупните депозити на всеки вложител да бъде установен на 100000 EUR*, в случай че депозитите са неналични. При това положение вложителите е трябвало да са наясно с риска от загуба, в случай че депозитите са неналични, на цялата сума или на част от сумата над 100000 EUR, която са поверили на засегнатите банки.

В този смисъл е основателно позоваването на ответника на Решение на СЕС от 25.03.2021 г. по дело С-501/18 „ВТ срещу БНБ“, според което на вложителите следва да се гарантира, че кредитната институция, в която те правят депозити, е част от схема за гарантиране на депозитите и съответно в случай на неналичност, те ще имат право на компенсация в съответствие с правилата на чл.7 от Директива 94/19. Предвиденото в чл.7, пар.6 от Директива 94/19 право на компенсация се отнася единствено до изплащането от схемата за гарантиране на депозитите, но не и до недостатъчния надзор от страна на националните компетентни органи над кредитната институция, чиито депозити са станали неналични.

Съдът намира за относимо към настоящия случай тълкуването, дадено по дело С-222/02 Paul, което е съответно на целта на общностния акт, посочена в Съображение 24 от Преамбюла на Директива 94/19: след като предвидената в Директива 94/19 компенсация на вложителите в случай на неналичност на техните депозити е гарантирана, тази директива не дава на вложителите права, по силата на които да ангажират отговорността на държавата на основание на правото на Съюза, когато депозитите им не са налични поради слаб надзор от страна на компетентните национални органи. В идентичен смисъл е Решение № 6322 от 13.06.2023 г. по адм. д. № 942/2023 г., III отд. на ВАС: „Такава отговорност на БНБ, извън отговорността за нарушаване на [Директива 94/19/ЕО](#) не възниква и по силата на правото на ЕС, предвид изричното произнасяне на Съда на ЕС по делото Paul С-222/02“.

Освен защита правата на вложителите, както твърди ищецът, сред декларираните с Преамбюла на Директива 94/19 цели е и защитата на общественения интерес и стабилността на финансовата и банкова система. От визираните легитимни цели и изискуемия баланс между тях може да се направи извод, че предприемането на надзорни и оздравителни мерки от страна на надзорния орган представлява легитимна цел в общ интерес, която се упражнява в условията на оперативна самостоятелност, т.е. при свободна преценка и избор между няколко еднакво законосъобразни, но различни по правилност, мерки. Изборът, същите да бъдат или да не бъдат предприети, се

предприема в обществен интерес (стабилност на банковия сектор и на цялата финансова система), поради което не може да има за пряка и непосредствена последица изпадане на определена банка в неплатежоспособност, респ. вреда от загуба на парични средства за вложителите над гарантирания минимум.

Не може да се приеме, че К. е изпаднала в неплатежоспособност единствено поради неупражнени правомощия на БНБ по чл.103, ал.2 от ЗКИ (ред. Д.В. бр.53/2014 г.), която разпоредба касае правомощията на БНБ когато установи, че банка или нейни администратори или акционери са извършили конкретни нарушения. Неоснователно в тази връзка ищецът поддържа, че единствено поради непредприемане на някоя от мерките по чл.103, ал.2 от ЗКИ от страна на БНБ, К. е изпаднала в неплатежоспособност, респ. несъстоятелност.

Загубата на парични средства за ищеца се дължи на действията на К., което опосредяване изключва причинно-следствена връзка с поведението на длъжностни лица при ответника. С други думи – евентуално бездействие на БНБ като надзорен орган не е единствено и необходимо условие за настъпване на претендираните вреди. В тази смисъл са: Решение № 1522/04.02.2021 г. по адм.д.№ 5506/2020 г., Решение № 10754/25.10.2021 г. по адм.д.№9994/2019 г., Решение № 9018/04.08.2021 г. по адм.д.№ 3553/2020 г., Решение № 295/13.01.2022 г. по адм.д.№ 8755/2019 г., Решение № 6322 от 13.06.2023 г. по адм. д. № 942/2023 г., Решение № 5915 от 06.06.2023 г. по адм. д. № 4922/2022 г., всички на III-то отделение на ВАС.

На следващо място, голяма част от доводите на ищеца се основават на публична информация и доклади, които нямат характер на официален документ, тъй като не са изготвени от длъжностно лице, *в кръга на службата му*, по установените форма и ред, вкл. тези, изготвени от Прокуратурата и Сметната палата, които нямат надзорни правомощия в банковата сфера. Изготвеният от БНБ доклад предоставя информация на народните представители и също не е свързан с надзорни правомощия. Изнесените в тези документи данни подлежат на доказване, което не се осъществи в настоящия съдебен процес. При липса на данни за нарушения на императивни национални или съюзни норми с директен ефект, които въвеждат задължение за определено действие от страна на надзорния орган без право на самостоятелна преценка, исковите претенции се явяват неоснователни и недоказани.

Приложеният към исковата молба Одитен доклад № 00..115 от м.октомври 2015 г. на Сметната палата представлява експертно становище без задължителен и обвързващ характер. Както изрично е посочено в документа, „отговорността на Сметната палата се свежда да изразяване на *обосновано заключение по ефективността на банковия надзор*, осъществяван от БНБ в периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2014 г.“. В правомощията на Сметната палата по смисъла на чл.6, ал.2, т.5 и т.6 от Закона за Сметната палата се включва одитна дейност на бюджетните разходи на БНБ и тяхното управление, на формирането на годишното превишение на приходите над разходите на БНБ, дължимо към държавния бюджет, и другите взаимоотношения на банката с държавния бюджет. Съдът не приема, че

приложеният Одитен доклад № 00..115 от м.октомври 2015 г. на Сметната палата е в изпълнение на правомощията по чл.6, ал.2, т.5 и т.6 от Закона за Сметната палата. Дори да се приеме обратното, общият извод в доклада, че „банковият надзор не е достатъчно ефективен за поддържане стабилността на банковата система“ не е достатъчен за доказване на пряка и непосредствена причинно-следствена връзка за целите на главното доказване в съдебния процес по иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

В допълнение, на л.359-366, л.434-435 от делото ответникът БНБ е представил доказателства, че вземането на ищеца не само е прието в производството по несъстоятелност на К., но е включено и в разпределението на налични суми между кредиторите на банката в несъстоятелност, при което ищецът реално е получил част от претендираното в настоящето съдебно производство вземане. Доколкото производството по несъстоятелност не е приключило, налице е реална възможност да допълнително удовлетворяване на ищеца за претендираното вземане. Изложеното е допълнително основание за отхвърляне на исковите претенции за пълно възстановяване на вложенията на ищеца в „КТБ“ АД. В този смисъл са: Решение № 5714 от 31.05.2023 г. по адм. д. № 6477/2022 г., Решение № 5486 от 25.05.2023 г. по адм. д. № 9135/2022 г., Решение № 4370 от 25.04.2023 г. по адм. д. № 11109/2022 г., Решение № 2182 от 01.03.2023 г. по адм. д. № 8877/2022 г., Решение № 2082 от 24.02.2023 г. по адм. д. № 8878/2022 г., Решение № 1184 от 03.02.2023 г. по адм. д. № 5293/2022 г., всички на III-то отделение на ВАС.

По изложените съображения е дължимо отхвърляне на исковите претенции. Относно разноските съдът намира, че следва да се придържа към преобладаващата практика на състави от III-то отделение на ВАС, според която рРазпоредбата на [чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ](#) (в редакцията съгласно изм. и доп., публ. ДВ, бр. 94 от 29.11.2019 г.) е неприложима в конкретния случай, доколкото съгласно § 6, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на [ЗОДОВ](#), този закон се прилага за предявени иски молби, подадени след влизането му в сила, а исковата молба е подадена преди това - на 20.06.2019 г. Напр. Решение № 6322 от 13.06.2023 г. по адм. д. № 942/2023 г., III отд. на ВАС, Решение № 5486 от 25.05.2023 г. по адм. д. № 9135/2022 г., III отд. на ВАС, Решение № 5714 от 31.05.2023 г. по адм. д. № 6477/2022 г., III отд. на ВАС и др. Ето защо претендираните от Българска народна банка разноси за адвокатско възнаграждение не се дължат, а заплатената сума от 400 лв. – депозит за вещо лице може да бъде възстановена на БНБ, тъй като не е усвоена поради неизготвяне на експертиза.

За пълнота следва да се отбележи като неоснователно искането на ищеца, направено с молба от 13.07.2023 г. за спиране на настоящето производство на основание чл. 229, ал.1 т.4 ГПК. Касае се за навеждане на изцяло нови факти в сравнение с изложените в исковата молба, което ги определя като неотнормими към наведения правен спор. Даденият в о.с.з. на 31.05.2023 г. ход по същество на спора не предполага изрично произнасяне в настоящето съдебно решение по процедурния въпрос за висящността на производството. При основателност на искането за спиране по чл. 229, ал.1 т.4 ГПК съдът би отменил определението си от 31.05.2023 г. за даване на ход по същество на спора, което в случая не се установява. Произнасянето с решение е указание,

че счита това искане за неоснователно.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во отделение, 69-и състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ обективно съединените искиве, предявени от СОСИЕТА КАТОЛИКА ДИ АСИКУРАЦИОНЕ - СОСИЕТА КООПЕРАТИВА, кооперативно дружество с ограничена отговорност, учредено съгласно законодателството на Република Италия, чрез адв. Д. В. от САК, с адрес [населено място], [улица], ет.3, срещу БЪЛГАРСКА НАРОДНА БАНКА, [населено място] 1000, пл. „К. А. I“ № 1, за присъждане на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ на обезщетения за имуществени вреди в условията на евентуалност, както следва:

1. В размер на 8 752 873.58 лв., претърпени поради незаконосъобразно бездействие на БНБ, преустановено на 20.06.2014 г., ведно със законната лихва за забава в размер на 2 666 158.69 лв. за периода от 20.06.2014 г. до 20.06.2019 г., ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска на 20.06.2019 г. до окончателното му изплащане и

2. В размер на 8 752 873.58 лв., претърпени поради незаконосъобразно бездействие на БНБ, преустановено на 06.11.2014 г., ведно със законната лихва за забава в размер на 2 666 158.69 лв. за периода от 20.06.2016 г. до 20.06.2019 г., ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска на 20.06.2019 г. до окончателното му изплащане.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: